DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

16. december 1999 *

I sag C-101/98,

angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Union Deutsche Lebensmittelwerke GmbH

mod

Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft eV,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1898/87 af 2. juli 1987 om beskyttelse af benævnelserne for mælk og mejeriprodukter i forbindelse med afsætning (EFT L 182, s. 36) og af artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 89/398/EØF af 3. maj 1989

* Processprog: tysk.

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler bestemt til særlig ernæring (EFT L 186, s. 27),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af formanden for Anden Afdeling, R. Schintgen (refererende dommer), som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne P.J.G. Kapteyn og G. Hirsch,

generaladvokat: A. Saggio
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Union Deutsche Lebensmittelwerke GmbH ved advokat K.A. Schroeter Hamburg

— Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft eV ved advokat H.-G. Borck, Hamburg

— den tyske regering ved afdelingschef E. Röder og kontorchef C.-D. Quassowski, begge Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede

— den græske regering ved konsulent hos statens advokat I. Chalkias og konsulent I. Galani-Maragkoudaki, den særlige juridiske tjeneste ved Sekretariatet for EF-ret, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— den franske regering ved kontorchef K. Rispal-Bellanger og sekretær C. Vasak, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved gesandt C. Stix-Hackl, Forbundsudenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Schmidt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og K. Schreyer, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 24. marts 1999 af Union Deutsche Lebensmittelwerke GmbH ved advokat K.A. Schroeter, af Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft eV ved advokat H.-G. Borck, af den tyske regering ved afdelingschef W.-D. Plessing, Forbundsfinansministeriet, som befuldmægtiget, af den græske regering ved I. Chalkias og af Kommissionen ved C. Schmidt,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. juni 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 5. marts 1998, indgået til Domstolen den 9. april 1998, har Bundesgerichtshof i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1898/87 af 2. juli 1987 om beskyttelse af benævnelserne for mælk og mejeriprodukter i forbindelse med afsætning (EFT L 182, s. 36, herefter »forordningen«) og af artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 89/398/EØF af 3. maj 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler bestemt til særlig ernæring (EFT L 186, s. 27, herefter »direktivet«).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en tvist mellem Union Deutsche Lebensmittelwerke GmbH (herefter »UDL«), der er en virksomhed i levnedsmiddelindustrien, og Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft eV (herefter »Schutzverband«), som er en forening, der er oprettet til beskyttelse af konkurrencen. Tvisten drejer sig om den benævnelse, som UDL anvender ved salget af to af sine produkter.

Fællesskabsregler

3 Forordningens artikel 2, stk. 2 og 3, bestemmer:

»2. I denne forordning forstås ved mejeriprodukter de produkter, der fuldt ud er følgeprodukter af mælk, idet der dog kan tilsættes stoffer, som er nødvendige for fremstillingen, under forudsætning af, at disse stoffer ikke anvendes med henblik på helt eller delvis at erstatte en mælkebestanddel.

For mejeriprodukter anvendes udelukkende:

— de benævnelser, der er anført i bilaget

— de betegnelser efter artikel 5 i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler, senest ændret ved direktiv 85/7/EØF, der faktisk anvendes for mejeriprodukter.

3. Benævnelsen 'mælk' og de benævnelser, der anvendes til betegnelse af mejeriprodukter, kan ligeledes benyttes i sammensætninger med et eller flere andre ord til angivelse af sammensatte produkter, hvor ingen bestanddel erstatter eller kan tænkes at erstatte en mælkebestanddel, og hvoraf mælk eller et

mejeriprodukt udgør et væsentligt element, det være sig mængdemæssigt eller i kraft af de kendetegn, som det giver produktet.«

4 Forordningens artikel 3 bestemmer:

»1. De i artikel 2 nævnte benævnelser må kun anvendes på de i samme artikel omhandlede produkter.

Denne bestemmelse gælder dog ikke for benævnelsen af produkter, hvis nøjagtige beskaffenhed er velkendt på baggrund af den traditionelle brug, og/eller når benævnelsen klart anvendes for at beskrive en karakteristisk egenskab ved produktet.

2. For så vidt angår andre produkter end de i artikel 2 beskrevne må der ikke anvendes etiketter, handelsdokumenter, reklamemateriale eller nogen form for reklame, som defineret i artikel 2 i direktiv 84/450/EØF, eller nogen form for præsentation, der angiver, lader forstå eller antyder, at det pågældende produkt er et mejeriprodukt.

For så vidt angår et produkt, der indeholder mælk eller mejeriprodukter, må benævnelsen 'mælk' eller de i artikel 2, stk. 2, andet afsnit, nævnte benævnelser kun anvendes til at beskrive basisråvarerne og til at angive ingredienserne i overensstemmelse med direktiv 79/112/EØF.«

5 Benævnelsen »ost« er en af de benævnelser, som er omhandlet i forordningens artikel 2, stk. 2, andet afsnit, første led, og nævnt i forordningens bilag.

6 Direktivets artikel 1 bestemmer:

»1. Dette direktiv vedrører levnedsmidler bestemt til særlig ernæring.

2. a) Ved levnedsmidler bestemt til særlig ernæring forstås levnedsmidler, som på grund af deres særlige sammensætning eller den særlige måde, hvorpå de er fremstillet, klart adskiller sig fra almindelige levnedsmidler, er egnede til det angivne ernæringsmæssige formål og forhandles på en sådan måde, at det fremgår, at de er egnede til dette formål.

b) En særlig ernæring skal opfylde særlige ernæringsbehov:

i) hos visse kategorier af personer, hvis fordøjelse eller stofskifte er i uorden, eller

ii) hos visse kategorier af personer, som befinder sig i en særlig fysiologisk tilstand, og som derfor kan have særlig gavn af en kontrolleret indtagelse af visse stoffer i levnedsmidler, eller

iii)hos sunde spædbørn og småbørn.«

7 Direktivets artikel 3 bestemmer:

»1. De i artikel 1 omhandlede varers art eller sammensætning skal være således, at levnedsmidlerne er egnede til det særlige ernæringsmæssige formål, som de er bestemt til.

2. De i artikel 1 omhandlede varer skal ligeledes opfylde enhver obligatorisk bestemmelse gældende for almindelige levnedsmidler, dog bortset fra de ændringer, der er foretaget for at bringe varerne i overensstemmelse med definitionerne i artikel 1.«

8 Direktivets artikel 7, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne, senest ændret ved direktiv 89/395/

EØF, finder anvendelse på de varer, der er omhandlet i artikel 1, og på de nedenfor anførte betingelser.

2. Salgsbetegnelsen for en vare skal ledsages af en angivelse af dens særlige ernæringsmæssige egenskaber. For så vidt angår de varer, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b), nr. iii), skal denne angivelse dog erstattes af en angivelse af formålet med de pågældende varer.«

9 Artikel 2, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler (EFT L 33, s. 1) bestemmer:

»Mærkningen og dennes nærmere udformning må ikke:

a) være af en sådan art, at den vildleder køberen, især:

i) med hensyn til levnedsmidlets beskaffenhed, og især dets art, identitet, egenskaber, sammensætning, mængde, holdbarhed, oprindelsessted eller det sted, hvor levnedsmidlet kommer fra, fremstillings- eller frembringelsesmåde

ii) ved at tillægge det pågældende levnedsmiddel virkninger eller egenskaber, som det ikke har

iii) ved at give denne indtryk af, at det pågældende levnedsmiddel har særlige egenskaber, når alle lignende levnedsmidler har samme egenskaber.«

10 Artikel 5, stk. 1, i direktiv 79/112, som ændret ved Rådets direktiv 89/395/EØF af 14. juni 1989 (EFT L 186, s. 17), bestemmer:

»Et levnedsmiddels varebetegnelse er den betegnelse, der er anvendt i de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som gælder for dette, eller dersom en sådan betegnelse ikke er fastsat, det navn, der har vundet hævd i den medlemsstat, hvor salg til den endelige forbruger og til etablissementer finder sted, eller en beskrivelse af levnedsmidlet og om nødvendigt af dets brug, der skal være så nøjagtig, at køberen oplyses om dets egentlige art og kan skelne det fra andre tilsvarende levnedsmidler, som det ville kunne forveksles med.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 UDL er en virksomhed i levnedsmiddelindustrien, der navnlig fremstiller ost og produkter, afledt af ost, herunder produkter bestemt til særlig eller diætetisk ernæring. Virksomheden sælger levnedsmidler, bl.a. under mærket »Becel«, hvori er anvendt planteolie, som er rig på umættede fedtsyrer — der har den egenskab, at de nedsætter kolesterolindholdet — i stedet for animalsk olie med mættede fedtsyrer.

12 UDL har siden begyndelsen af 1990'erne solgt to produkter af mærket Becel under betegnelsen »diætetisk pålæg«, som virksomheden fremover ønsker at sælge under følgende benævnelser: »Hollandsk appetitvækker — diætost med

planteolie til en fedtreduceret ernæring« og »Blød diætost med planteolie til en fedtreduceret ernæring«. I øvrigt ønsker UDL at forsyne emballagen for det første produkt med angivelsen: »denne diætost er rig på forskellige slags umættede fedtsyrer« og emballagen for det andet produkt med angivelsen: »denne diætost er ideel til en kolesterolbevidst ernæring«.

13 Da Schutzverband fandt, at de nye benævnelser og varedeklarationer, som UDL ønsker at anvende for de to produkter af mærket Becel, er ulovlige, fordi ost er et mejeriprodukt, hvorimod der helt og holdent anvendes plantefedt i de to produkter i stedet for mælkefedt, anlagde Schutzverband sag mod UDL ved Landgericht Hamburg for at få nedlagt forbud mod, at UDL dels betegner sine produkter som »ost«, dels forsyner dem med de nævnte deklarationer på emballagen. Landgericht frifandt UDL, hvorimod appelretten tog Schutzverband's påstand til følge. UDL har herefter indgivet revisionsanke ved Bundesgerichtshof, der fandt, at tvisten rejste en række spørgsmål vedrørende fortolkningen af fællesskabsretten, hvorfor den har besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende to præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1898/87 af 2. juli 1987 om beskyttelse af benævnelserne for mælk og mejeriprodukter i forbindelse med afsætning, når tillige henses til artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv (89/398/EØF) af 3. maj 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, fortolkes således, at benævnelsen 'ost' ikke må anvendes for et mejeriprodukt, hvori der af diætetiske grunde anvendes plante- i stedet for mælkefedt?

2) Har det, såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende, nogen betydning, at benævnelsen 'diætost (hhv. blød diætost) med planteolie til en fedtreduceret ernæring' suppleres med en række varedeklarationer på emballagen, såsom

'denne diætost er rig på forskellige slags umættede fedtsyrer ...' henholdsvis 'denne diætost er ideel til en kolesterolbevidst ernæring ...'?«

Første spørgsmål

14 Før dette spørgsmål besvares, skal det undersøges, om forordningens artikel 3, stk. 1, finder anvendelse på levnedsmidler bestemt til særlig ernæring.

15 Det må i så henseende konstateres, at forordningen og direktivet har forskellige formål, og at direktivet ikke udelukker, at forordningen finder anvendelse på levnedsmidler bestemt til særlig ernæring. Forordningens formål er nemlig til gavn for producenter og forbrugere at beskytte benævnelserne for mælk og mejeriprodukter af hensyn til disses naturlige sammensætning, hvorimod direktivets formål er at fastsætte præcise regler om mærkning og præsentation af de af direktivet omfattede produkter, for at sikre, at disse produkters art og sammensætning er egnede til det særlige ernæringsmæssige formål, som de er bestemt til.

16 Desuden er det ingenlunde rigtigt, som hævdet af UDL, at det følger af direktivets artikel 3, stk. 2, sammenholdt med forordningen, at fællesskabsretten ikke blot ej skulle være til hinder for, at den diætetiske variant af et levnedsmiddel forsynes med samme salgsbetegnelse som det almindelige produkt, den svarer til, men at denne direktivbestemmelse endog skulle indeholde et krav om, at den nævnte salgsbetegnelse anvendes som benævnelse for den pågældende variant.

17 Som anført af den tyske regering fremgår det nemlig af ordlyden af direktivets artikel 3, stk. 2, at denne direktivbestemmelse kun sigter til de »ændringer«, der er foretaget i produkterne, og derfor kun vedrører disses sammensætning og ikke deres betegnelse.

18 Denne fortolkning bekræftes af ordlyden af direktivets fjerde betragtning, hvoraf fremgår, at undtagelserne fra de almindelige eller særlige bestemmelser, som gælder for levnedsmidler, kun er nødvendige i det omfang, disse bestemmelser hindrer, at et levnedsmiddels sammensætning eller tilvirkning ændres for at nå det særlige ernæringsmæssige mål, som forfølges med de produkter, der er omfattet af direktivet.

19 Det fremgår af de anførte betragtninger, at forordningen også gælder for betegnelsen af levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, hvorfor disse kun kan benævnes med den artsbetegnelse, der gælder for de almindelige produkter, som de svarer til, på den betingelse, at deres sammensætning ikke strider mod bestemmelserne om beskyttelsen af denne betegnelse, selv om de ændres for at opfylde det pågældende ernæringsmæssige formål.

20 Hvad angår spørgsmålet, om benævnelsen »ost« kan anvendes for at betegne et produkt, hvori der anvendes plante- i stedet for mælkefedt, bemærkes for det første, at benævnelsen »ost« ifølge forordningens artikel 2, stk. 2, og bilaget til forordningen kun må anvendes for »mejeriprodukter«, hvorved forstås »produkter, der fuldt ud er følgeprodukter af mælk, idet der dog kan tilsættes stoffer, som er nødvendige for fremstillingen, under forudsætning af, at disse stoffer ikke anvendes med henblik på helt eller delvis at erstatte en mælkebestanddel«.

21 Endvidere bemærkes, at stk. 3, i samme artikel bestemmer, at »de benævnelser, der anvendes til betegnelse af mejeriprodukter ... ligeledes [kan] benyttes i

sammensætninger med et eller flere andre ord til angivelse af sammensatte produkter, hvor ingen bestanddel erstatter eller kan tænkes at erstatte en mælkebestanddel, og hvoraf mælk eller et mejeriprodukt udgør et væsentligt element, det være sig mængdemæssigt eller i kraft af de kendetegn, som det giver produktet«.

22 Det fremgår klart af disse bestemmelsers ordlyd, at et mejeriprodukt, hvori en mælkebestanddel er erstattet med en anden bestanddel, selv om det kun er delvist, ikke kan betegnes med nogen af de benævnelser, der er nævnt i forordningens artikel 2, stk. 2, andet afsnit, første led.

23 Produkter, der er afledt af mælk såsom de i hovedsagen omhandlede, hvoraf en mælkebestanddel — i den foreliggende sag animalsk fedt — er blevet fuldstændig erstattet med et andet stof, nemlig plantefedt, henhører derfor ikke under kategorien »mejeriprodukt«, som denne defineres i forordningens artikel 2, stk. 2, og kan ifølge forordningens artikel 3, stk. 1, ikke betegnes som »ost«.

24 På grundlag af de foranstående betragtninger må det første spørgsmål herefter besvares med, at forordningens artikel 3, stk. 1, sammenholdt med direktivets artikel 3, stk. 2, skal fortolkes således, at et mejeriprodukt, hvori der af diætetiske grunde anvendes plante- i stedet for mælkefedt, ikke kan betegnes som »ost«.

Andet spørgsmål

25 Ved besvarelsen af dette spørgsmål skal det påpeges, at ifølge forordningens artikel 3, stk. 2, der finder anvendelse på andre produkter end de i forordningens

artikel 2 beskrevne, såsom de i hovedsagen omhandlede produkter, »må der ikke anvendes etiketter, handelsdokumenter, reklamemateriale eller nogen form for reklame ... eller nogen form for præsentation, der angiver, lader forstå eller antyder, at det pågældende produkt er et mejeriprodukt«.

26 Som den græske regering med rette har anført, kan anvendelsen af benævnelsen »diætetisk ost« for at betegne produkter som de i hovedsagen omhandlede nemlig give forbrugeren indtryk af, at der er tale »mejeriprodukter« i forordningens forstand — hvilket imidlertid ikke er tilfældet — og de varedeklarationer, som UDL ønsker at tilføje på emballagen, udvisker ikke dette indtryk eller fjerner den heraf følgende risiko for forveksling.

27 Ikke blot angiver disse varedeklarationer nemlig ikke klart, at mælkefedtet er blevet helt og holdent erstattet af plantefedt, men deklarationerne øger endog risikoen for, at forbrugeren forveksler produkterne, da de på grund af den ulovlige anvendelse af udtrykket »ost«, i strid med forordningens artikel 3, stk. 2, giver indtryk af, at der er tale om mejeriprodukter.

28 Det må derfor fastslås, at forbuddet mod at anvende benævnelsen »diætetisk ost« som betegnelse for produkter, hvori én af mælkebestanddelene er erstattet med et andet stof, ikke påvirkes af, at der påsættes sådanne varedeklarationer, der er nævnt ovenfor i præmis 12.

29 Denne konstatering ændres ikke af UDL's argument om, at det strider mod proportionalitetsprincippet at forbyde anvendelsen af udtrykket »ost« som betegnelse for produkter, der er afledt af mælk, og hvori en naturlig bestanddel er

erstattet med et fremmed stof, selv om varedeklarationerne figurerer på emballagen.

30 Herved skal der henvises til Domstolens faste praksis, hvorefter proportionalitetsprincippet, der hører til fællesskabsrettens almindelige grundsætninger, indebærer, at fællesskabsinstitutionernes retsakter ikke må gå videre, end det er nødvendigt og passende for gennemførelsen af det lovligt tilsigtede formål med de pågældende bestemmelser. Såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende vælges, og byrderne herved må ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. bl.a. dom af 13.11.1990, sag C-331/88, Fedesa m.fl., Sml. I, s. 4023, præmis 13, og af 5.5.1998, sag C-180/96, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 2265, præmis 96).

31 Hvad angår den retslige prøvelse af de anførte betingelser fremgår det endvidere af fast retspraksis, at fællesskabslovgiver har en skønsfrihed på landbrugspolitikkens område, der modsvarer det politiske ansvar, som fællesskabslovgiver er tillagt ved EF-traktatens artikel 40 (efter ændring nu artikel 34 EF), 41 og 42 (nu artikel 35 EF og 36 EF) samt EF-traktatens artikel 43 (efter ændring nu artikel 37 EF). Heraf følger, at kun såfremt en foranstaltning på dette område er åbenbart uhensigtmæssig i forhold til det mål, som vedkommende institution forfølger, vil en sådan foranstaltning kunne kendes ulovlig (jf. dommen i sagen Fedesa m.fl., præmis 14, og dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, præmis 97).

32 I så henseende må det for det første fastslås, som det fremgår af forordningens tredje og sjette betragtning, at lovgivers formål er at beskytte den naturlige sammensætning af mælk og mejeriprodukter til gavn for Fællesskabets producenter og forbrugere samt at undgå, at forbrugere forveksler mejeriprodukter og

andre levnedsmidler, herunder produkter, der delvis indeholder mælkebestanddele.

33 For det andet må det fremhæves, at det ikke er godtgjort, at anvendelsen af benævnelsen »ost« — suppleret med sådanne varedeklarationer som de i hovedsagen omhandlede — som betegnelse for produkter, hvori mælkefedtet er blevet fuldstændig erstattet med plantefedt, med sikkerhed vil kunne forhindre enhver form for vildledning af forbrugerne hvad angår sammensætningen af det produkt, som de ønsker at købe. Det er tværtimod klart, at anvendelsen af en sådan benævnelse undergraver beskyttelsen af mælk og mejeriprodukters naturlige sammensætning.

34 Følgelig udgør et forbud mod at anvende benævnelsen »ost« som betegnelse for produkter afledt af mælk, hvori en naturlig mælkebestanddel er erstattet med et fremmed stof, selv om emballagen er forsynet med varedeklarationer herom, ikke en foranstaltning, som er åbenbart uegnet til at opfylde det tilsigtede formål, hvorfor et sådant forbud ikke strider mod proportionalitetsprincippet.

35 På grundlag af de foranstående betragtninger må det andet spørgsmål besvares med, at det ikke er lovligt for produkter, afledt af mælk, og hvori en naturlig bestanddel er erstattet med et fremmed stof, at benytte en benævnelse såsom »diætost (hhv. blød diætost) med planteolie til en fedtreduceret ernæring«, selv

om denne angivelse suppleres med en række varedeklarationer på emballagen såsom »denne diætost er rig på forskellige slags umættede fedtsyrer« eller »denne diætost er ideel til en kolesterolbevidst ernæring«.

Sagens omkostninger

36 De udgifter, der er afholdt af den tyske, græske, franske og østrigske regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Bundesgerichtshof ved kendelse af 5. marts 1998, for ret:

1) Artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1898/87 af 2. juli 1987 om beskyttelse af benævnelserne for mælk og mejeriprodukter i forbindelse med

afsætning, sammenholdt med artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 89/398/EØF af 3. maj 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, skal fortolkes således, at et mejeriprodukt, hvori der af diætetiske grunde anvendes plante- i stedet for mælkefedt, ikke kan betegnes som »ost«.

2) Det er ikke lovligt for produkter, der er afledt af mælk, og hvori en naturlig bestanddel er erstattet med et fremmed stof, at benytte en benævnelse såsom »diætost (hhv. blød diætost) med planteolie til en fedtreduceret ernæring«, selv om denne angivelse suppleres med en række varedeklarationer på emballagen såsom »denne diætost er rig på forskellige slags umættede fedtsyrer« eller »denne diætost er ideel til en kolesterolbevidst ernæring«.

Schintgen Kapteyn Hirsch

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. december 1999.

R. Grass

Justitssekretær

J.C. Moitinho de Almeida

Formand for Sjette Afdeling